

[Jes Schmidt.]

teatrene en fair chance og på den anden side at forhindre misbrug af den økonomiske sikring.

Det har ikke kunnet undgå at gøre et vist indtryk på mig, hvad hr. Bernhard Baunsgaard har sagt om forskellen mellem teaterunderstøttelsen i provinsen og her i hovedstadsområdet. Jeg hører til dem, som er meget ked af, at det i sin tid ikke lykkedes at få etableret en landsdelsscene nede i Sønderjylland. Det var ikke ministerens skyld, det ved jeg nok, men alligevel er der stadig et behov, som ikke har kunnet opfyldes.

Som repræsentant for det tyske mindretal her i folketinget vil jeg gerne tilføje, at vi forhåbentlig nu omfattes af den nye ordning, abonnementsordning osv., men vi så gerne en stærkere understøttelse af vores teaterarbejde.

Men den gruppe, som jeg repræsenterer her i dag, vil gå ind i udvalgsarbejdet med en positiv holdning og uden forudfattet mening. Det er vores ønske, at København må have et rigt og et godt teaterliv; det bør bare ikke være på bekostning af det øvrige land.

### Wilhelm (VS):

Det område, vi behandler her i dag, har jo en besynderlig fornem af noget særlig fornemt og samtidig en besynderlig evne til at fremmane angst, politisk angst hos forskellige grupper her i landet. Det så vi for et par uger siden, hvor kulturudvalget kunne bruge adskillige timer på at diskutere et beløb på 20.000 kr. til en teatergruppe, og hvor man, det må indrømmes, som venstresocialist følte det noget besynderligt at sidde som så at sige den eneste i det udvalg, der håndhævede det, man kunne kalde legaliteten — det plejer ikke at være vores monopol — og måtte advare de forskellige medlemmer, vekslende fra tidligere justitsministre til hvem som helst, så at sige mod det lovbrud, de var i færd med at foretage, alene betinget af en politisk angst eller af politisk had, eller hvad man nu skal forklare det ved — og så på den anden side altså denne fornem af fornemhed, dette, at det i sig selv skulle være godt at få flere og flere mennesker til at gå i teatret.

Dér vil jeg godt sige generelt kort, at for

vores vedkommende finder vi ikke, at det i sig selv er et mål at få flere og flere mennesker til at gå i teatret eller til at købe bøger i stedet for slikkepinde, eller hvad det nu kan være. Det må afhænge noget af, hvad det er for et teater, man får dem til at gå til, hvad det er for bøger, hvad det er for et kulturliv, man tilbyder dem i det hele taget. Det ville nok blive endnu sortere, hvis et folketing med denne sammensætning skulle til at opstille sådanne selektive kriterier ud fra en bedømmelse af, hvad det egentlig er, man byder folk på disse områder.

Det må vi så leve med mere eller mindre, for sådan set vil jeg sige, at denne ordning, som vi på sin vis har megen sympati for, jo er lidt forskruet, man kunne lige så godt have taget hvert af disse teatre for sig og givet hvert af dem disse muligheder for at administrere og planlægge og budgettere flere år frem i tiden, ved at lave disse støtteordninger, f. eks. for en 3 års eller en 5 års periode, give dem et sikkerhedsnet, som kunne tillade dem at administrere på en helt anderledes sikker måde, end de har kunnet hidtil.

Men det skal altså ind i, det skal samles i en eller anden pose, som hedder en københavnsk landsdelsscene, og det må vi vel leve med, selv om det i virkeligheden ikke er lykken. Det er vel den socialdemokratiske idé om, hvordan man kan få dette til at glide ned uden at slagte det enkelte eller de enkelte eksempler, der går ind i posen her, som man kunne forvente at se den politiske angst andre steder i salen blusse op over.

Det, der ligger i det, er jo slet og ret, at dette øjensynlig er den eneste fremkommelige måde at give lidt større økonomisk teaterstøtte til disse i øjeblikket 9 omfattede teatre på. Det kunne have været gjort principielt på andre og betydelig mere enkle måder, men lad det nu være. Vi er sympatisk indstillet til forslaget af den grund — og alene af denne grund — at det øjensynlig er den eneste fremkommelige vej; debatten i dag kunne endda tyde på, at selv den ikke er særlig fremkommelig.

Men der er altså også farer ved det, som skal nævnes her med det samme. Man er tilbøjelig til at fastlåse en udvikling, som det har været nævnt heroppefra af en enkelt anden; det kan blive vanskeligere med